

S Hang šli společně ze školy a Kryšpín se právě chlubil, že má nové brouky. Na ušní klinice mu udělali otisky vnitřku každého ucha, takže brouci pak seděli na místě jako ulití. Navíc skoro nebyli vidět, snad jen tenká průhledná hadička vedoucí od mikrofonu za uchem k miniaturnímu reproduktoru

ukrytému v boltci. A i hadička se dala trochu zamaskovat pomocí vlasů. Proti obřím monstrům, která nosil jako malý, bylo tohle skoro dokonalé utajení. Ale kdo o existenci Kryšpínových brouků věděl, přece jen si všiml. Jako Standa.

„Ty vado, ty už jsi jako kyborg, vole,“ poznamenal s dávkou výsměchu, ale Kryšpín dobře zaslechl i skryté tóny obdivu čtenáře sci-fi.

„No jo, von teď Špindíra asi bude mít hifi stereo s dálkovým ovládáním, že jo,“ dobíral si ho Luďa. „A že bys nám ty zvuky, co snímáš, pustil do repráků, abysme z toho taky měli ten kvalitní poslech? Nebo odposlech? Bacha, lidi, náš Špína je prošpikovaný kvalitní technikou!“

„A co má být?“ osopila se na Luďu Dominika. „Ty snad nemáš nová sluchátka k empétrojce stereo? Tak vidíš.“

Kryšpína vlastně docela překvapilo, že se ho Domča zastala. Z několika dřívějších náznaků a poznámek věděl, že tahle drsňačka o něm nemá zrovna nejlepší mínění. Jednou, když myslela, že je Kryšpín neslyší, vykládala o něm holkám, že prý je slaboch. A slaboši že si zasloužej, co maj. Myslela tím, že si zaslouží nadávky Mariána, Srpna, Denise a ostatních? Nebo špatný sluch? Nebo dokonce mutr? Radši o tom tenkrát moc nepřemýšlel. Byl rád, že Hang ho za slabocha nepovažuje, tedy aspoň v to věřil.

Hang se s ním několikrát dokonce dívala na Laurela a Hardyho. To jsou černobílé grotesky, kde se nemluví. Točily se na úplném začátku 20. století – prostě němý film. Všechno v něm muselo být jasné jen z obrazu, z pohybu a mimiky herců. Zato dneska jsou to samý řečičky a hercům kolikrát není ani rozumět. Dokud neměl na brouky připojenou indukční smyčku, skoro pořád musel televizním ovladačem ladit zvuk. Nebo si pouštěl titulky, ale ty zase někdy nestíhal číst. Často měl hlasitost vyšroubovanou natolik, že na něj ze všech stran bušili sousedi. On je stejně neslyšel, ale chudák baminka to potom s nimi musela žehlit. Té vzpomínce se usmál.

Když pak vedle Hang pochodoval ze školy, nové brouky v uších, cítil se skvěle, a dokonce vnímal i zvuk těch jejích klapavých bot. A vtom mu něco nad hlavou zahřmělo. Ale ne jako opravdová bouřka. Tu teda, když hromy práskaly hodně blízko, v podstatě vzápětí po záblesku, slyšel i bez brouků. Teď to bylo jiné. Takové táhlé dunění, které se rychle pohybovalo.

„Co je to za zvuk?“ zeptal se Hang krácející vedle něj.

„Tohle?“ pohlédla na něj překvapeně, až v jejím údivu ucítil vůni žvýkačky. „Přece letadlo.“

Zaklonil hlavu a opravdu uviděl letadlo. Velké čtyřproudové letadlo. Nechávalo za sebou tenkou bílou stopu, která se, čím víc byla od letadla vzdálená, třepila do šlehačkové krajky a nakonec se v nebi rozpustila úplně. Tohle znal. Ale bylo to, aspoň co si vzpomíná, poprvé, kdy letadlo letící na obloze uslyšel na vlastní uši.

„Tak letadlo! Paráda!“ zavýskl a nejradši by v tu chvíli dal Hang pusu, včas se však zarazil.

Holky prý chtěj pro první pusu romantičtější prostředí, než je burácející letadlo nad hlavou. Aspoň v knížkách bývají tyhle situace popsány jinak.

Naučil se v té době znát spoustu nových zvuků. Například celé roky netušil, že pračku je slyšet i tehdy, kdy zrovna ryčivě neodstřeďuje. Nebo lednice že střídavě spí a střídavě vrní, přičemž fáze vrnění je zpravidla zakončená hlasitějším otřesem.

„Jako když dodělává zvíře,“ řekl bamince, když si toho poprvé všiml.

„Nestraš,“ okřikla ho. „Na novou teď nemáme.“

„A co je zase tohle za zvuky?“ zůstal nechápavě stát, když mu při přecházení obývacím pokojem něco zaskřípalo pod nohama.

„To nic, to vržou parkety,“ vysvětlila mu baminka s úsměvem.

Každý den pak objevoval něco jiného. Sbíral zvuky jako známky do alba. Dokonce vážně uvažoval, že si je bude nahrávat a vytvoří si v počítači zvukovou databázi. Vlastně s tím i začal a byl nadšený z každého nového úlovku, ať to bylo bzučení mouchy na okně, nebo když přistihl babičku,

jak si hlasitě prdla. Ale brzy pochopil, že zvuků je na světě tolik, že by už nedělal nic jiného, než je sbíral.

Přesto dokázal dlouhé minuty stát u kohoutku v koupelně a naslouchat nejrůznějším tónům od prudkého dunění vody do vany přes zurčení, crčení a tečení čůrkem až po různě rychlé odkapávání. Kap, kap, kapy, kapy, kap, kap... Úplně ho to fascinovalo. Hledal k nově objeveným zvukům správné pojmy a vymýšlel, co ještě by se dalo zaslechnout. Často za baminkou přišel i s tím, co slyšet prostě nelze.

„Ty jsi snílek, Kryšo,“ pohládila ho vždycky po hlavě.

Teď... teď kvůli němu bude zklamaná a nešťastná, uvědomuje si Kryšpín bolestně svou zoufalou situaci. Nové brouky měl sotva tři měsíce. Na další mu pojišťovna nepřispěje a baminka tolik peněz nemá. I když začnou strašně moc šetřit, zmůže se na nové nejdřív za rok. Takže rok bude hluchý. Z té představy se až otrásl.

Jak rád by teď vnímal všechny zvuky, i ty, co nemá rád. Třeba při vysávání podlahy se pokaždé od nepříjemného hluku odpojil. Nebo když baminka potřebovala umlít mák či pustila mixér. Tyhle rámusy fakt nemusel, a vždycky radši brouky umlčel.

Jednou to dokonce udělal u zubaře, když mu měli vrtat kaz. Doktor na něj pak mluvil, něco se ho ptal, a Kryšpín neslyšel ani slovo. To byl tehdy trapas. I baminka se na něj zlobila. Že prý si příliš zvykl před nepříjemnými zvuky utíkat. Jak něco nechce slyšet, tak se vypne, však ho dávno prokoukla.

I pan učitel už si jí jednou stěžoval. Prý chápe, že Kryšpín vypíná sluchadla o přestávce. Jemný reproduktor je přílišným hlukem, křikem a lomozem zanesený a slova v tu chvíli stejně nerozeznává. Jenže Kryšpín si někdy brouky vypne i při vyučování. Asi aby ho výklad nové látky nerušil ve snění, smál se prý tehdy pan učitel. Ale bamince to zrovna moc k smíchu nepřipadalo.

„Ono je to někdy pohodlné, vid', vypnout se a přemýšlet si o svém. Jen ať si ostatní klidně melou.“

„To není pravda,“ ohradil se tenkrát. „Některý zvuky jsou mi prostě nepříjemný, no.“

„Jenže na světě jsou i jiné problémy než nepříjemné zvuky,“ pronesla baminka vážně.

Hm, jako by to sám neznal.

„A měl bys už vědět, Kryšo, že před problémy se neutíká. Stejně tě doženou. Neschováš se před nimi vypnutím nějaké páčky. Problémům se musí čelit. Pamatuj si to. Čelit!“

Pamatuj si to! Čelit... Pamatuj si to! Čelit...

Najednou má Kryšpín pocit, že baminčina slova opravdu

slyší. Hifi a stereo. Prostupují jím jako dlouho potlačovaná bolest, která se řinčivě utrhla ze řetězu.

„Má pořád stopu?“ sípe Bárta zadýchaně, jak se snaží držet s pátrací skupinou krok.

„Má,“ kývne psovod. „Netápe, jde na jistotu. Ringo je jeden z nejlepších,“ dodá s pýchou, ale další hovor rázně utne.

Nejen pes, ale i psovod se musí na svou práci soustředit. A tahle práce není zrovna lehká. Stopovaná osoba nemá namířeno k předem danému cíli. Tápe a váhá, kudy jít. Hlavně se chce schovat. Jen nejít po vyšlapaných cestičkách. To Slávek vidí na každém kroku. Na místě, kde kluk ztratil kšiltovku, a především na přechodném úkrytu v hustém houští to bylo patrné. Kluk tam dokonce chvíli ležel. Co ho asi vyštvalo dál?

Kryšpína najednou přepadá strašný vztek. Zuřivě rukama mlátí do větví smrkového mlází.

„Vy parchanti hnusný!“ řve nepřítetně. „Proč jste to bamince udělali? Proč? Ona se bude kvůli mým broukům trápit! Já vím, že bude!“

Zase má před očima jejich rozšklebené obličej.

„Kde máš pikslu, Špíno?“ chytil ho jednou Marián za krk. „Tak slyšíš, nebo máš zase vybitý baterky jako minule?“

„Jakou pikslu?“

„Jen se nedělej. Někdo má krabičku na umělé zuby a někdo holt na umělé uši, hehehe!“

Okolostojící se mohli smíchy potřhat.

Chtěl tehdy Mariánovi jednu ubalit. Měl to udělat. Na! Tumáš! A ještě jednu!

Teprve když Kryšpín padne vysílením, uvědomí si, že se mstí na nepravém místě. Ten smrček mu nic neudělal. Ruce má místy poškrábané do krve, paže ho i přes rukávy bundy a mikiny pálí, dech sotva popadá a hlava mu třestí. Ale jako by se mu v ní teď, po tak dlouhé době, rozsvítilo.

Kdyby tenkrát, když ho kluci hodili do bazénu, zbaběle nelhal a ze strachu je nekryl, možná by dneska jeho brouci nemuseli být mrtví. A baminka mohla být ušetřená spousty starostí. Kryšpínovi je konečně jasné, že se musí začít bránit. Ne kvůli sobě, ne kvůli broukům, těm už nepomůže, ale kvůli bamince!

Rázně se zvedne ze země. Kalhoty si oklepe od jehličí. Ubezpečí se, že krabička je tam, kde být má. A pak jde cestou podél smrčiny ve svých stopách zpátky. Už se skoro rozvednilo. Vráť se. A ukáže všem, že se nebojí.

Pes se zarazí. Pobíhá sem a tam. Štěká.

„Děje se něco, Slávku?“ ptá se Bárta psovoda a úzkostlivě se rozhlíží.

„Hm. Voda. Potůček. Ale kluk se tu určitě chvíli zdržel. A stopa...“

„Uplavala? Snad ten kluk nešel dál vodou?“

Psovod vrtí hlavou.

„Stopu pořád máme, jen je tady trochu zmatená, a je obtížnější ji číst.“

Pes běhá po břehu potůčku tam a zpět, až se Slávek rozhodne nechat ho odpočinout.

„Volno,“ řekne a poplácá ho po boku, do něhož se zachytilo pár bodláků a úlomků křehkých větviček.

Pes uléhá do trávy, jazyk vyplazený, ožene se po mouše

a slastně se převalí do mechu, kde sebou vrtí, aby se těch protivných bodláků zbavil. Slávek mu je opatrně vyplétá ze srsti. Pak dá Ringovi napít a znovu ho povolává do práce. I pro Bártu, Valtra a další policisty, stejně jako pro konvoj záchranářů, to znamená konec krátké přestávky. Je potřeba jít rychle dál.

Nové přičichnutí k pachové konzervě psa opět nakopne. Ohledá břeh a zachytí nejčerstvější stopu.

„Výborně, Ringo. Stopa! Hledej!“

Kryšpín netuší, že už se ho vydali hledat. Ve snu by ho nenapadlo, že ho stopuje i speciálně vycvičený pes. Detektivky nikdy moc nečetl, má radši fantasy a dobrodružné příběhy z dalekých koutů světa. Jejich hrdinové mu vždycky nahrazovali kamarády, které postrádal. A Hang taky hodně čte. S tou si může o knížkách povídat třeba donekonečna. Jenže teď je tu sám. Sám se sebou a sám za sebe. Rázuje dlouhými kroky a v hlavě si promítá tu poslední strastiplnou scénu.

„Co tu chceš, Špíno!“ osopil se na něj Marián, když se Kryšpín předčasně vrátil z diskotéky.

Tahle zábava mu zrovna nevyhovuje. Hudba, zpěv, křik spolužáků, jejich smích, dupot a halasný hovor... to vše je pro Kryšpína nepřehledná vřava. Zvuky v takových situacích splývají a mění se v nerozšifrovatelný hluk. Proto zašel za Hankou.

„Mohl bych prosím...“

Hanka v tom řevu neslyšela, že jí Kryšpín něco říkal. Ani lidské uši se v tom hluku moc neorientují, natož miniaturní reproduktor.

„Hanko,“ zatahal ji tedy za rukáv.

„Ano?“ trhla sebou trochu polekaně.

„Mohl bych jít na pokoj? Moji brouci to tady neberou,“ ukázal si prstem na ucho.

„Co?“ nechápala zprvu. „Jo tak! Klidně jdi. Budeš si radši číst, vid’?“

Dal jí najevo, že nerozumí.

„Číst. Si budeš!“ opakovala a skoro to vypadalo, že otvírá ústa naprázdno.

Jako kapr. Nebo jako jejich bláznivá susedka, která myslela, že Kryšpín vůbec neslyší, tak na něj mluvila, aniž by při řeči vydávala nějaký zvuk.

„On vás slyší, paní Dvořáčková, klidně mluvte normálně,“ upozornila ji baminka. „Kryšpín má sluchadla, víte?“

„Co že má?“

„Sluchadla. Možná byste si je taky měla časem pořídit.“

„Chapadla? Prokrindapána, k čemu by mi byly chapadla?“ durdila se tehdy nedoslýchavá susedka a tvářila se uraženě.

Zato Kryšpín s baminkou se tomu smáli ještě při večeři.

Opravdu se těšil, že si dočte knihu, kterou si přivezl z domova. Má s sebou ještě další dvě. Vyčistí si zuby, vypne brouky, aby jim zbytečně nevybíjel baterie, a uloží je do krabičky. A bude si číst. Přesně takhle si to plánoval. Jenže...

„Tak co tu děláš? Padej zpátky, my tu od tebe chceme mít klid!“

„Je to můj pokoj stejně jako váš,“ zamumlal nesměle.

Příliš nesměle. Právě ta nesmělost Mariána vydráždila k nepřičetnosti. Chvilí přemýšlel, jestli má Kryšpína praštit, nebo ho zase svázat jako minule. Jenže švihadlo už tý krávé vystrašený vrátili. Chtělo by to něco jiného k pobavení.

Marián si sedl na postel a s opovržením sledoval, jak Kryšpín sluchadla vypnul a vyndal ty svoje brouky z uší, aby je pečlivě uložil do krabičky. A v ten moment se Marián ďábelsky zašklebil. Právě na to přišel, čím se povyrazit.

„Dáš je spinkat, jo, broučky maličký,“ zachechtal se.

Kryšpín už ho ale neslyšel.

„Sledujte, pánové,“ houkl Marián na Srpna a Denise. „Trochu se pobavíme.“

Vyrval krabičku se sluchadly Kryšpínovi z ruky.

„Co blbneš? Opatrně s tím!“ vyjekl Kryšpín. „Je to citlivý.“

„Jo, citlivý,“ rozřehtal se Denis. „To asi máte v rodině, co? Ty jsi taky taková cíťa.“

„Se neunavuj,“ máchl rukou Srpen. „Ten je teď hluchej jako poleno.“

„Ale slepej není,“ pronesl Marián mrazivě. „Chyťte ho. A na záchod s ním.“

Vlekli Kryšpína chodbou. Zpočátku se bránil, ale brzy to vzdal. Křičet nemělo cenu. Rambajs z diskotéky vše dokonale přehlušil. Třeba mu zase jen vymáchaj hlavu v záchodový míse jako minule, blesklo mu hlavou. To přežije. Hlavně že brouci jsou v bezpečí.

Jenže na záchodě bylo všechno jinak.

„Držte ho,“ přikázal Marián a potom se s rozkročenýma nohama a rukama za zády postavil před Kryšpína tak, aby mu viděl do obličeje. „Soustředíš se, Špíno?“ pronesl pěkně pomalu a dával si pozor, aby zřetelně artikuloval. „Pěkně odezírej. To ty přece umíš. Na to je náš Špindíra machr. Co, kluci?“ zamrkal na kumpány.

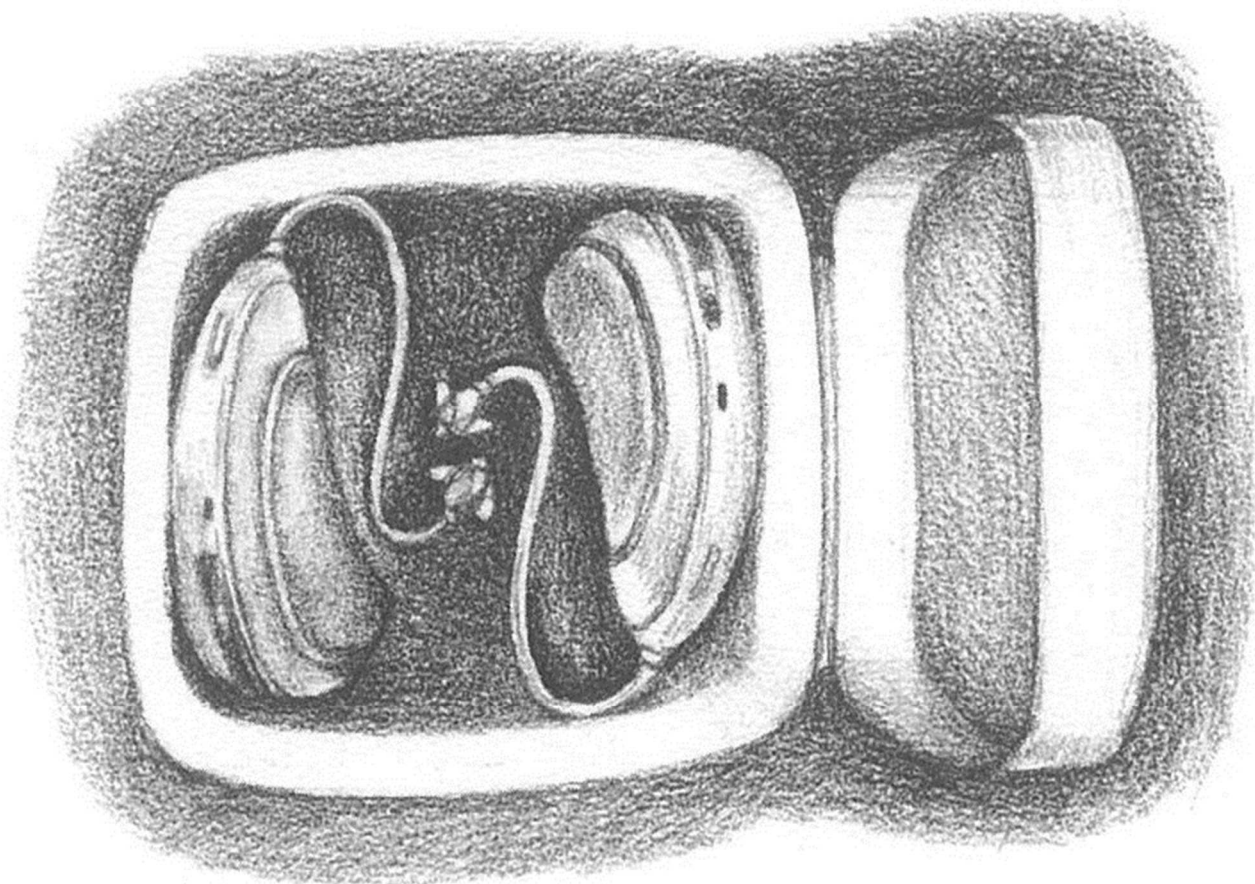
Pak vyndal ruce zpoza zad a strčil Kryšpínovi pod nos krabičku.

„Hele, ty tví brouci nutně potřebují vykoupat.“

Kryšpín zoufale zavrtěl hlavou, v očích děs.

„Když říkám, že potřebují, tak potřebují,“ zařval Marián. „Co jinýho by u nás v pokoji tak příšerně smrdělo? Moje nohy to nebudou!“

„Hehe, to je dobrý,“ svíjel se Denis smíchy.

„Drž ho pořádně! A ty se dívej, jak maj brouci dodržovat osobní hygienu,“ zadeklamoval Marián, krabičku položil na prkýnko záchodu a pak oběma rukama sejmul porcelánové víko splachovadla za mísou.

„To nesmíš!“ zasípál Kryšpín.

„To naopak musím,“ pokýval hlavou Marián.

Pomalou, aby si vychutnal každé škubnutí na Kryšpínově tváři, krabičku otevřel.

„Ó, co to tu máme za dotěrný hmyz?“ vzal štítivě brouky mezi palec a ukazovák a podržel je kousek nad nádržkou.

„Nedělej to, Mariáne,“ zaprosil Kryšpín.

„Nedělej to, Mariáne,“ pitvořil se po něm Marián. „Řekni prosím, pane!“ zařval vzápětí tak zuřivě, až sebou i Denis se Srpnem polekaně škubli.

„Prosím, pane,“ hlesl Kryšpín.

„Hm... jenže já to stejně udělám, dívej!“

Rozevřel palec a ukazovák a Kryšpín jen zavřel oči. V tu chvíli slyšel tak hlasité šplouchnutí, div mu to uši neutrhlo.

„Tak. A teď je necháme koupat, broučky,“ utřel si Marián štítivě ruku do kalhot a nařídil Srpnovi, ať porcelánové víko zase nasadí. „Jo, málem bych zapomněl... futrál, ten si nech. Na.“

Po diskotéce nahnala Hanka všechny do pokojů a pečlivě zkontrolovala.

„Dobrou noc!“

„Brou,“ houkl Denis.

„Co Kryšpín?“ zeptala se ještě.

„Nemá brouky, spí,“ odpověděl jí úslužně Marián.

„Ty vole, to se povedlo!“ dusil se Srpen, sotva za Hankou cvakly dveře. „Prej nemá brouky. No, už nemá. Ty seš ale vážně pako!“

Ringo neochvějně míří na mýtinu, záchranáři v patách za ním. Nadpraporčík Bárta si nestíhá utírat pot z čela. Ale ženou ho obavy, aby kluka našli včas.

Kluk Kryšpín mezitím o hodný kus lesa dál rázuje zpátky. Šel by teď i po pěšině, kdyby nějakou našel. Jen doufá, že zvolil správný směr, orientace nikdy nebyla jeho silná stránka.

Zrychluje. Rád by už byl zpátky a... čelil.

„Pes si musí odpočinout,“ rozhoduje Slávek a dává Ringovi na chvíli volno.

Proběhnutí, přivolání, poplácání po bocích. A pak nový doušek z pachové konzervy. Výborně, Ringo. Znovu do práce.

„Stopa! Hledej!“

Odhodlání, které teď v sobě Kryšpín cítí, mu dodává sílu. Aniž by si to uvědomoval, neustále zrychluje. Už skoro běží. Neslyší svůj sípavý dech, ale šumění krve ve spáncích ano. Nejen rozhodnutí, které učinil, ale i rychlý pohyb mu přináší pocity radosti. Je to tak silné, že to musí ven.

„Bam, bamimi, bam, bammmm. Bam, bambibi, bambibi, bami, bam. Bammmm!“ bambuje Kryšpín a má pocit, že létá...

Slávek starostlivě sleduje psího parťáka. Vidí, že Ringo je velice unavený, ty malé přestávky ho moc nevytrhnou. Potřeboval by čas na zotavenou. Jenže tady jde o jiný čas. O čas jedenáctiletého kluka. Promiň, Ringo, odpočineš si potom.

„Stopa. Hledej!“

V první chvíli ho napadá, že by se sebou vážně měl něco udělat. Sice se říká, že hudba povznáší, ale takhle doslova?

V druhé chvíli mu dochází, že jeho tělo opravdu letí

vzduchem, a ve třetí... třetí chvíle je složená ze spousty malých chvil, které se Kryšpínovi jedna po druhé připomínají bolestivými nárazy nohou, rukou i hlavy do stěny skalnatého srázu. Trvá to nekonečně dlouho, ale pak se jeho pád přece jen zastaví.

Leží na dně jakési kamenité rokle a zjišťuje, že stále ještě křičí. Jeho ústa jsou široce roztažená, rty napjaté málem k prasknutí, a tlak v plicích i proud vzduchu, který rozechvívá šňůrky od kapuce, mu je důkazem, že řve ze všech sil. Jen silou vůle si přikazuje přestat.